

Franca Cortesi

PROLOG

SVATÝ PIER GIORGIO FRASSATI

Paulínky

Slunce stojí vysoko nad obzorem. Hřejivé paprsky hladí po zádech mladého muže, který šplhá vzhůru po skalní stěně. Prostá bílá košile, pohodlné tmavé kalhoty, boty vhodné do horského terénu a nic víc – jen on sám, nohy a ruce, napnuté svaly... Silné paže se chytají tvrdé skály, zkoušejí, jak je pevná, hledají, kde se mohou zachytit. Stoupá jistě, bez váhání, bez obav i beze strachu. Nebojí se hor, jsou pro něj přáteli. Mladíkův duch je ještě hbitější, vzpíná se až k nebi a svou čistotou se jej téměř dotýká. Pier Giorgio neváhá modlit se i během výstupu na vrchol. Nepotřebuje, aby jeho rty artikulovaly konkrétní slova. Verše i rytmus chvalo zpěvů má zapsané hluboko v nitru a promlouvají z každého jeho pohybu, jsou patrné v každém jeho kroku. Stoupá, šplhá stále výš. Postupuje rychle a jistě, protože má spolehlivou oporu v hlubokém přesvědčení, že nikdy není sám, víra jej doprovází.

V neděli 7. června 1925 je obloha téměř bez mráčku, vane svěží větřík, vzduchem se nese jemné bzučení létajícího hmyzu a cvrlikání ptáků. Nic nenasvědčuje tomu, že se blíží konec. Ani náznak skutečnosti, že chlapec šplhající na horu už tu za necelý měsíc nebude. V ten požehnaný den je dosud při síle, zdravý, veselý a plný radosti.

Netuší, že jeho jméno budou znát lidé po celém světě. A ani by ho nenapadlo, že se pro mnohé stane vzorem a inspirací.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

1921

Ulicemi v centru Říma pomalu postupuje průvod. Mladé ženy a muži, mezi nimi i mnozí kněží, nesou v rukou prapory. Je druhý den kongresu *Sdružení italské katolické mládeže*, který je v tomto roce obzvlášť významný, protože se slaví padesáté výročí založení tohoto mládežnického uskupení. Je slunečná zářijová neděle. Nejprve se slavila mše svatá v bazilice svatého Petra a odtud pak průvod vyrazil.

Pier Giorgio se rozhodl, že chce dělat čest FUCI a svému univerzitnímu klubu *Cesare Balbo* svým elegantním oblečením. Vzal si na sebe svůj nelepší oblek a na hlavu si nasadil typický baret. V poslední době se účast v průvodech a procesích stala poněkud nebezpečnou. Pier Giorgio a někteří jeho kamarádi mají proto za úkol dohlížet, aby kolemjdoucí výtržníci nevyvolali nepokoje. Den začal tak krásně! Ačkoli nepolevuje v ostražitosti, cítí se nesmírně šťastný, že

může být mezi tolika mladými lidmi, s nimiž sdílí stejný pohled na svět a na život.

Pier Giorgio se usmívá, ale neunikne mu, že opodál se začalo dít něco podivného. V tichém šumu kráčejičího zástupu mladých se ozývají stále hlasitější výkřiky. Kamarádi z klubu *Cesare Balbo* jsou příliš daleko na to, aby jim dokázali rozumět. Pokračují proto v chůzi, ale vyměňují si mezi sebou zmatené pohledy. Najednou křik ještě zesílí a dosud kompaktní průvod se začne rozpadat. Konečně vyjde najevo, že se jedná o zásah vojenské jednotky, která byla vyslána, aby potlačila údajné nepokoje. Ale jaké nepokoje? Mladí lidé z FUCI nepůsobili žádné rozbroje, pouze se účastnili pokojného průvodu. Rozhodně neprovokovali žádného darebáka z ulice, aby měl důvod začít je urážet. Vojáci ovšem nerozlišují, kdo je viník. Dostali za úkol ukončit průvod a dělají to tím nejhorším možným způsobem. Mnozí účastníci se pokoušejí uprchnout a ukrýt se v obchodech. Ty však spouštějí rolety, aby se ochránily. Vojáci pronikají do zástupu mladých a násilím jim strhávají vlajky. Zjevně dostali přesný rozkaz, protože veškerou pozornost věnují praporům, jež jeden po druhém zabavují vlajkonošům.

Student, který držel vlajku klubu *Cesare Balbo* vysoko nad hlavou, najednou zůstal stát s holou tyčí v rukou, zatímco látkový prapor se válí na zemi a lidé

po něm šlapou. Pier Giorgio má velkou úctu k symbolům a k jejich významu. Nemůže dopustit, aby se mu před očima dělo něco takového. Nedbá na riziko, že ho dav ušlape, vrhne se k praporu a pevně ho uchopí. Voják, který si toho všiml, chce Piera Giorgia zastavit. Ten ale na nic nečeká. Dá se na útěk a hbitě si razí cestu davem. Nemůže dopustit zneuctění symbolu, jenž pro něj a pro mnohé z jeho kamarádů tolik znamená.

Snaží se, co mu síly stačí, setřást vojáka, který je mu v patách, až se ocitne na náměstí před kostelem. Vyběhne po schodech, s myšlenkou, že by uvnitř mohl najít útočiště. Najednou ho však něčí silná ruka uchopí za paži, takže se musí zastavit. Otočí se a vtom ho úder pěstí zasáhne přímo do obličeje. Vlajku však nepustí ani za nic. Tvář mu potemní bolestí, ale v očích se mu zračí odhodlání. Rázem už není tím milým, vzorně vychovaným chlapcem, jakého všichni znají. Teď je z něj bojovník, který nedovolí nikomu dotknout se toho kusu látky, jež svírá v ruce. Voják ho násilím odvede do paláce Altieri, kde už jsou na nádvoří shromážděny desítky mladých zatčených během průvodu. Mnozí z nich mají slzy v očích, viditelné modřiny na tváři a vypadají zmateně. Nikdo nečekal, že den, který měl být plný radostného sdílení a společenství, skončí právě takto. Pier Giorgio stále drží v rukou zachráněný prapor svého klubu. Nakloní

se ke studentovi, který stojí vedle něj a nepřestává se třást.

„Všechno dobře dopadne,“ pošeptá mu, „nemusíš se bát. Nic špatného jsme neudělali!“

Pokouší se ho všemožně uklidnit, rozptýlit jeho úzkost a obavy z toho, co se děje. Veškerá snaha je ale marná. Jeden z vojáků začne křičet a mává přitom puškou s nasazeným bodákem směrem k mladíkovi, který má také u sebe vlajku. Je jasné, že se jí za žádnou cenu nechce vzdát, i když mu ostří bajonetu míří přímo do obličeje a výhrůžky jsou čím dál vážnější. Pier Giorgio nedokáže tváří v tvář takové scéně mlčet. Vystoupí do popředí a silným hlasem zaburácí: „To stačí, styďte se! Jsem syn velvyslance Alfreda Frassatiho a postarám se, aby se můj otec dozvěděl o tom, jak se s námi zacházelo!“

Voják okamžitě zmlkne a k Pieru Giorgiovi přichází důstojník s vyšší hodností, který se hned pokouší situaci napravit: „Omlouvám se, neměli jsme tušení, kdo jste... Samozřejmě můžete jít, nemusíte tady zůstat.“

„Nemám v úmyslu opustit své přátele, zůstanu tady, dokud nás nepropustíte všechny!“

Poručík zavrtí hlavou a odejde. Pier Giorgio sáhne do kapsy, vytáhne růženec, pak si uprostřed nádvoří klekne a začne se modlit. Postupně všichni následují

jeho příklad, a tak se za chvíli pozvedá k nebi jednohlasná modlitba. Svěřují v ní Pánu tento den, prosí za brzký návrat k přátelům, kteří na ně čekají, ale především se přimlouvají za vojáky, kteří se na ně vrhli.

A nakonec i ten zmačkaný a potrhaný prapor univerzitního klubu *Cesare Balbo* se bezpečně vrátí domů do Turína.

OBSAH

PROLOG.....	5	KAPITOLA DVACÁTÁ 1921.....	79
KAPITOLA PRVNÍ 1908.....	7	KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ 1921.....	81
KAPITOLA DRUHÁ 1909.....	13	KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ 1922.....	87
KAPITOLA TŘETÍ (BEZ DATA).....	17	KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ 1922.....	91
KAPITOLA ČTVRTÁ 1911.....	21	KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ 1922.....	93
KAPITOLA PÁTÁ 1911.....	23	KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ 1923.....	97
KAPITOLA ŠESTÁ 1912.....	27	KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ 1924.....	101
KAPITOLA SEDMÁ 1913.....	29	KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ 1924.....	105
KAPITOLA OSMÁ 1914.....	33	KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ 1924.....	109
KAPITOLA DEVÁTÁ 1915.....	37	KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ 1925.....	113
KAPITOLA DESÁTÁ 1916.....	41	KAPITOLA TŘICÁTÁ 1925.....	117
KAPITOLA JEDENÁCTÁ 1917.....	45	KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ 1925.....	121
KAPITOLA DVANÁCTÁ 1917.....	47	KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ 1925.....	125
KAPITOLA TŘINÁCTÁ 1918.....	51	KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ 1925.....	133
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ 1918.....	55	KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ 1925.....	135
KAPITOLA PATNÁCTÁ 1919.....	59	EPILOG.....	139
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ 1919.....	65		
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ 1920.....	69		
KAPITOLA OSMNÁCTÁ 1921.....	71		
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ 1921.....	75		